

Tégladay kune

t a l á n y

hol kezdődik a vég
és hol végződik a kezdet
hogyan lehet ez kékét út
ha mind egyre mennek

hol kezdődik a vég
ott ahol az ember
maga össze válik
gyertyákat gyújtogat
napfényben világít
éjszaka holdfényben
koponyáját tüzi
szellemlángú tőköt
részeg katonának
csordákat terelget
nagy dühvel kis bottal
kik majd rátipornak

és hol végződik
mondd az a kezdet
ott ahol az ember
törára szület meg
kis mézesvitézként
izekre tépdesik
ezüstfü kardokkal
négyyszer fölnégyelik
mézeskalácsszívben
kicsiny kis tükörben
lesik csontját szálát
vannak e még éppen

hol kezdődik a vég
és hol végződik a kezdet
lehet e egy vége
minden kezdeteknek

i m e   a z   e r d ő

ime az erdő

kisnyúl ha bújik

róka ha bújik

ürge ha ugrik

lő ha szalad

temetődomb melled után

ágyékd nád szőrzete

csengők ezüst virágait

rázom sötét fűtjeidbe

kisnyúl bújik

róka bújik

ürge ugrik

lő szalad

nyelved nyelvem

vadjának nyárs

nyelvem vadjának

haragos dárda

lerágott csont

ime az állat

p á r b e s z é d   m a g a m b a n

tarts meg
vagy hajíts el
harapás - rossz arany
elkoptatott a sok
kézen tett utazás
bánatos királyok
képe az arcomon
tarts meg
vagy hajíts el
ne hagyd hogy így legyek
fogaid kapuján kuporgó koldus

lennél csak kemény
mint fenőkő kés alatt
fényemben fürdenél
élesednél velem
szólalj meg szelíden
homlokodba vésett
ráncaidra mutass
íme az én jelem

késem kis kedvesem
kihűlt kő szájamban
olvadj föl szerelem

e g y   p l e b e j u s   é n e k

mert éhes a test
és szomjaz a lélek
ujjaim népe
vonul ki ujjongva
melled Szent Hegyére

megtörik szép tested
falat húznak árkot
emelnek házakat
toronyokat és várost

alkonyt ha húny a nap
tórnek templomába
téres tenyeresnek

Agrippa mesét ne
mondj az embereknek

Február közepe táján
egy magát háromszáz
esztendősnak mondó nénikét
találtak a városban.
Az idős asszony kilétét
nem sikerült megállapítani.
Öltözete alapján a környező
falvak valamelyikéből
kerülhetett a folyóparti
sétányra. Minthogy hozzátarto-
zói nem jelentkeztek, ideig-
lenesen szociális otthonban
helyezték el.

/"Újsághír"/

ő t e é n

eltévedtem
akkora a város
mint egernek a szalmakazal
én meg csak vacogok ülök
mélyen ilyen saroglyában
látom a sok hirtelen nőtt
szárba szökkent magos házat
azt mondták hogy várjak itten
visszajönnék megtalálnak

eltévedtem itt maradtam
nincsen aki haza vezet
torkomból a hideg kigyót
nem tépik ki idegenek
apám hívom hívom anyám
bátyáimat két szép fenyőt
de nem jönnek nem találunk

nagyváros nagy szalmakazal
én meg riadt futó egér
szaladgálok a tetején
vagy a mélyén nem is tudom
üveghegyben-üveghegyen

bárcsak ülnék ott a mélyben
saroglyában szalmafényben
de látom a hír nélkül nőtt
üvegfalú híres hegyet
itt pihegek jól bezárva
állok ülök nézegetek

merre vagytok szóljatok hát
bucsu lenne szentmihálykor
erre lépek arra megyek